

Erasmus+ beszámoló- Görögország, Thesszaloniki

2024.06.24-2024.07.20.

Már a tanév elejétől fogva hallgattam, ahogy az osztálytársaim és a tanáraim is az Erasmus+ nevű pályázatról beszélgetnek. Először nem keltette fel a figyelmemet, azt sem tudtam, mi ez pontosan, de minél többet hallottam róla, annál kíváncsibb lettem és elkezdtem körbe kérdezősködni. A kapott információk érdekesnek hangoztak, közben az iskola honlapján is meghirdették, leírták a fontos tudnivalókat és a jelentkezéshez való feltételeket; így úgy döntöttem, én is jelentkezek erre a programra.

Meg kellett fogalmaznom egy önéletrajzot és egy motivációs levelet, amiről nem is hallottam előtte. Az első megírása simán ment, az utóbbiról viszont információt gyűjtöttem a tanáraimtól és a szüleimtől egyaránt. A szüleim magyarázták el, hogy mi a lényege és miért fontos ez, a tanáraim pedig azt, hogy mi a tartalmi elvárás.

Én dönthettem el, hogy magyar vagy angol nyelven írom meg a motivációs levelet. Az oktatóim azt tanácsolták, hogy könnyebb számomra, ha magyarul írom meg és ők utána segítenek a fordításban, viszont ha úgy érzem, az angol képességem olyan szinten van, akkor megírhatom úgy is. Végezetül angolul küldtem el.

Miután pár héttel később kiderült, hogy bejutottam a pályázatra, megkezdődött a várakozási idő, a felkészítőkkal együtt. Elsősorban részt vettünk egy online értekezleten, amin a szüleink is jelen voltak, később kulturális és pszichológiai felkészítést kaptunk, majd az indulás előtt pár héttel szülőértekezletet is tartottak a programszervező és kísérő tanárok. Ezeket mind elmondták a tudnivalókat és személyes tapasztalataikat, kaptunk csomagoló listát, valamint felajánlották segítségüket a tájkártya igényléséhez.

A várakozási idő hamar elszaladt, közben megvettünk minden fontos dolgot, és egyszeriben az indulás reggelén találtam magam. Az iskolánk előtt találkoztunk pontban tizenkét órakor, ahonnan két kisbusz szállított minket. Fél háromkor érkeztünk meg a budapesti reptérre. Elsősorban az úgynevezett becsekkoló pulthoz mentünk, ahol hosszú sorban állást követően feladtuk a poggyászaikat. Bevallom, össze voltam zavarodva, hogy mit is kéne csinálnom vagy mely irataimat kellene megmutatnom, mivel sosem utaztam még repülőgéppel. Kicsit attól is tartottam, hogy a bőröndöm súlya meghaladja a megszabott, 20 kilogrammot, de végül 19,3 kilogramm lett. A következő állomásunk az ellenőrző kapuk voltak, ahol megint szükségem volt egy kis segítségre. A társaim elmondták, hogy el kell

venni egyet a kirakott, műanyag tálcák közül, majd abba tegyem a táskám, illetve a telefonom. Ekkor az egyik ott dolgozó férfi hozzátette, hogy a táskában nem maradhat folyadék, valamint figyelmeztetett, hogy a derekamra kötött pulóvert is bele kell helyezni. Amikor ezeket teljesítettem, a tálcát útnak indítottam a szalagon, hogy átvizsgálhassák. Ezután a kapu mellett álló őrök áttessékeltek a kapun. A repülőtér újabb állomásán átjutva közel két órás várakozás következett. Ez idő alatt megkerestük a mosdót, vásároltunk, ettünk, majd a maradék időben leültünk. A képernyőn lévő menetrendet figyelve kiderült, hogy a repülőgépünk 20 percet késni fog. Ennek tudatában később indultunk el a beszálló kapuhoz. Útközben nagyon izgatott lettem és levakarhatatlan mosoly mutatkozott meg az arcomon. Újabb sorbaállítás következett, ami majdnem annyi ideig tartott, mint az első. Mivel még ekkor is volt időnk bőven, leültünk a székekre és negyven perc után elindultunk a térre, ahol a repülők parkolnak. A járműre felszállva akadt egy kis problémánk. A helyünket elfoglalta két lány, akik szintén a mi csapatunkhoz tartoznak és ők is azt mondták, hogy egy család elfoglalta az ő helyüket. Ebből lett egy kisebb vita, de hamar lezárult és végül kerestünk más szabad helyet. Mikor mindenki elfoglalta a helyét, a hangszóróból kiszűrődő hang megismertette velünk a biztonsági berendezést és annak használatát, mialatt a légiutas kísérő hölgy bemutatta. Ezután elindultunk. A felszállásnál úgy éreztem, mintha egy nagyon hosszú, meredek hullámvasúton ülnék. Ez a kissé kellemetlen érzés volt egy perc alatt elmúlt, utána már jó volt. Sajnos a kilátásból nem láthattam sokat, mert messze ültem az ablaktól, így az utat olvasással töltöttem. Másfél óra olvasást követően bemondták a hangszóróba, hogy a gép tizenöt perc múlva landol. Ekkor összepakoltuk a cuccainkat és kivártuk azt a negyed órát. A leszállás nem volt rossz, az simán ment. Utána magunkhoz vettük a bőröndjeinket. A buszmegálló közelében már várt minket a kapcsolattartó férfi, aki elkísért a szállásunkig. A busz elég zsúfolt volt, nem túlzok, ha azt mondom, hogy az emberek egymásra voltak kenődve. Az összes ülőhelyet elfoglalták, így erősen kapaszkodnom kellett állás közben, nehogy elessek vagy elguruljon a bőröndöm, ugyanis a görög buszok gyorsabban haladnak és éleesebb kanyarokat vesznek, mint a magyarok. Egy óra elteltével szálltunk le egy számomra ismeretlen helyen, majd kis sétával megérkeztünk a Rotonda Hotelbe. Már maga az épület megtetszett, modern külseje van. Mikor már mindenki beérkezett az aulába, a tulajdonos ismertette a szobák beosztását, amiken tudtunk változtatni, így kisebb vitatkozás és tanakodás után megtettük. A további szabályok elmondása után elmentünk vacsorázni. Az étel mindenkinek ugyanaz volt, illetve innivalót saját magunknak töltöttünk az automatából, amivel szomszédos az általam kiszemelt kávéfőző. Az étkezést követően felmentünk elfoglalni a szobáinkat, majd aki szeretett volna, kipakolt a bőröndjéből.

A második napon meglátogattuk a saját munkahelyünket, amiben a kapcsolattartók álltak rendelkezésünkre. Megismerkedtem a főnökeimmel, hogy jutok el a munkahelyemre, az üzlettel és a munkaidővel. Majd elkezdtünk dolgozni. Előző nap már megismerkedtem nagyjából a butikkal, amit egy házaspár vezet. Mint kiderült, csak ők ketten dolgoznak az üzletben. Őket már az első pillanattól kezdve szimpatikusnak találtam, kedvesnek tündek. Ez a véleményem továbbra sem változott meg, az egész hónapban segítőkészek és türelmesek voltak velem. Miután a tanáraink segítségével elbuszoztam a munkahelyre, tárt karokkal várt a két főnököm. Megkínáltak kávéval, vízzel, és még szendviccsel is. Az első napokban még a bolt elrendezését memorizáltam, megfigyeltem az ottani szokásokat, és az egyik munkáltatómmal beszélgettem angol nyelven. Hamar beletanultam a dolgokba és magamtól is kiszolgáltam a vevőket. Ők elmondták, milyen cipőt és milyen méretben szeretnének vásárolni, én pedig megkerestem nekik a raktárban. Ha nem lett jó, kerestem újat, ha pedig igen, beraktam a megfelelő papír vagy nejlon zacskóba. A legtöbbször egyébként takarítottam, hiszen a tisztaság az egyik legfontosabb dolog egy boltban. Az ottilétem alatt letöröltem az összes cipős-, ékszeres-, és táskás polcot; az üveg ajtót, a kirakatot, valamint a cipős dobozokat. Új termékeket csomagoltam ki és elhelyeztem őket az eladóterbe. Előfordult, hogy reklám videót forgattunk különböző ruhákról és feltettük a butik közösségi oldalára.

A szabadidőmet a hétköznapokon leginkább pihenésre fordítottam, hétvégén mentünk el a strandra, vásárolni, vagy sétálni a kikötőbe. A város látványosságaival jellemzően különböző programokon ismerkedtünk meg. Megnéztük a thessaloniki-i várat, a Fehér Tornyt, a Szent Szophia templomot, Galerius diadalívét, illetve meglátogattuk az Illúziók múzeumát. Az Arisztotelész téren többször is sétáltunk, ahol szemtanúi lehettünk, mennyi zenész és más egyéb van. Az egyik napon összetalálkoztunk két bohóccal is.

Nem kérdés, hogy csupa pozitív élménnyel térek haza, ez a négy hét felejthetetlen lesz számomra.

Fogarasi Fanni, NVSZC Mikszáth Kálmán Technikum és Szakképző Iskola